

בש"פ 8646/19 - אנטוליאזייב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8646/19

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

המבקש: אנטוליאזייב

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בבאר שבע מיום 13.12.2019 (כבוד השופט ש'
פרידלנדר) ב-עמ"ת 34618-12-19

בשם המבקש: עו"ד בנימין גריקו

החלטה

1. בקשה למתן רשות לערור לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 13.12.2019 (כבוד השופט ש' פרידלנדר) ב-עמ"ת 34618-12-19; במסגרתה התקבל ערר שהגישה המשיבה על החלטת בית משפט השלום בבאר שבע מיום 12.12.2019 (כבוד השופטת ז' דולב להמן) ב-מ"ת 57471-10-19. בהחלטתו ביטל בית המשפט המחוזי את שחרורו של המבקש לחלופת מעצר והורה על מעצרו עד תום ההליכים.

2. ביום 31.10.2019 הוגש נגד המבקש כתב אישום המחזיק שני אישומים: היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין) ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (להלן: האישום הראשון); וכן הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין (להלן: האישום השני). בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו של המבקש עד תום ההליכים.

לפי עובדות האישום הראשון, ביום 27.10.2019 בסמוך לשעה 5:00 לפנות בוקר הגיע המבקש אל הבית שבו הוא מתגורר עם בת זוגו (להלן: המתלוננת) והחל לדפוק על הדלת בחוזקה. לאחר שסירבה להכניסו החל המבקש

עמוד 1

לבעוט בדלת בעוצמה במשך-3 שעות לסירוגין, תוך שהוא גורם נזק למשקוף הדלת ולקיר הבית. בהמשך איים בפגיעה בגופה של המתלוננת, שהיתה באותה העת בהיריון, והחל בניסיון כניסה לבית דרך חלון הנמצא בקומה השלישית. לאחר שהצליח להיכנס אל הבית נמלטה המתלוננת מהמקום, כאשר המבקש דולק בעקבותיה, עד שהגיעה לבית אביה והתקשרה למשטרה. לפי עובדות האישום השני, המבקש שוחרר מתחנת המשטרה באותו היום בתנאים של איסור יצירת קשר עם המתלוננת ואיסור הגעה לביתה למשך 10 ימים. חרף האיסור זמן קצר לאחר שעזב את תחנת המשטרה שב ונכנס המבקש לביתה של המתלוננת עד שהתקשרה למשטרה, שאז עזב את המקום. בכך הפר המבקש הוראה חוקית שניתנה לו מאדם המוסמך לכך.

3. ביום 19.11.2019 קבע בית משפט השלום בבאר שבע כי מתקיימות ראיות לכאורה בשני האישומים, אך ציין כי קיימת חולשת מה לגבי האישום הראשון. עוד נקבע כי מתקיימת עילת מעצר כפולה הנובעת ממסוכנותו ועברו הפלילי שלהמבקש; ומהפרת תנאי השחרור שהובילה לאישום השני, המקשה ליתן במבקש אמון. בתוך כך הורה בית המשפט על קבלת תסקיר מאת שירות המבחן (להלן: התסקיר).

לאחר שנתקבל התסקיר, שיצוין שלא בא בהמלצה לשחרר את המבקש, קבע בית המשפט השלום בהחלטה מיום 12.12.2019 כיהמבקש שישוחרר לחלופת מעצר בביתו של אביו בעיריפו, בפיקוחו ובכפוף להפקדה כספית וערבויות. כן נקבע כי המבקש יהיה רשאי להתלוות במהלך היום לאביו למקום עבודתו של האחרון ולשהות עמו שם בפיקוחו הצמוד של האב. בנימוקי ההחלטה ציין בית המשפט כי קיימת חולשה ראייתית בעניין האישום הראשון; כי עוצמתה של עילת המעצרנמוכה, אף שנקבע כי היא מתקיימת בשני האישומים; וכיהתרשם לחיובמהאבומהקשרבינוביןהמשיב. נוסף על כך צוין כי אף שלא נכללה בתסקיר המלצה על שחרור המבקש, עיקר ההסתייגות שבוטאה במסגרתו היתה מהחלופה שהוצעה ולא מעצם השחרור.

4. המשיבה הגישה ערר לבית המשפט המחוזי וטענה כי אין ליתן במבקש אמון לנוכחמסוכנותוהגבוהה, הנלמדתמעברו הפלילי הכוללעבירות אלימות במשפחה; וכי מהתסקיר עולה כי ללא מענה טיפולי בתחום ההתמכרויות והאלימות מסוכנותו של המבקש תיוותר בעינה, והחלופה המוצעת אינה מספקת. המבקש סמך את ידיו על החלטת בית משפט השלום לסטות מהמלצת התסקיר, משעשה כן לאחר ששמע את האב והתרשם ממנו באופן ישיר; ועוד טען המבקש כי החולשה הראייתית שעליה עמד בית משפט השלום משמעותה עילת מעצר מוגבלת בכל הנוגע לאישום הראשון.

בית המשפט המחוזי קיבל את טענות המשיבה וקבע בהחלטה מיום 13.12.2019 כי המבקש ייעצר עד תום ההליכים. בית המשפט עמד על עברו הפלילי של המבקש, הכולל אלימות קודמת כלפי בת זוג וכן הפרת הוראה חוקית. בתוך כך נתן בית המשפט את דעתו למסוכנות הנשקפת מן המבקש; להיותה של המתלוננת בהיריון; ולליקויים שמנה שירות המבחן בדבר כשירות המבקש ואביו לכוון חלופת מעצר אפקטיבית. בית המשפט קבע כי לקושי הראייתי בעניין האישום הראשון נודע משקל מוגבל בלבד, בהינתן מכלול הראיות לכאורה המעידות על תחושת האיום והרדיפה שעוררו מעשי המבקש במתלוננת. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

5. המבקש טוען כי בהחלטת בית המשפט המחוזי יש משום פגיעה קשה בזכויותיו וכי יש להורות על שחרורו בהתאם לתנאים שקבע בית משפט השלום. לטענתו בית המשפט המחוזי הסתמך יתר על המידה על המלצות שירות המבחן, ונדרש היה לבכר את שיקול דעתו והתרשמותו הבלתיאמצעית של בית משפט השלום ואת החלטתו שהייתה "נכונה

ומאזנת". לשיטת המבקש, בית המשפט המחוזי העניק משקל רב מדי לאישום הראשון אף שבית המשפט השלום קבע כי קיימת בעניינו חולשה ראייתית; ובהמשך לכך בהתייחס לאישום השני, טוען המבקש כי לא ניתן להורות על מעצרו של אדם שהפר תנאי ערובה מבלי שמעשיו הקימו עילת מעצר אוטונומית, וזאת לנוכח הוראת סעיף 51(א) לחוק המעצרים. לפי הנטען האישום הראשון לא הקים עילת מעצר, שכן עובדה היא שהמבקש שוחרר מתחנת המשטרה, ואילו האישום השני אינו מקים עילת מעצר עצמאית מאחר שמדובר בהפרת תנאים בלבד.

6. לאחר עיון בבקשת רשות הערעור, על נספחיה, הגעתי לידי מסקנה כי דין הבקשה להידחות אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה. כפי שיבואר, נסיבות המקרה אינן מצדיקות התערבות ב"גלגול שלישי".

הלכה מושרשת היא כי בדיון בבקשת רשות ערעור ב"גלגול שלישי" חלה אמת מידה מצמצמת, כפי שנקבע בר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצתאור (הדרכיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) – וכך הדבר גם בהליכים פליליים (ראו למשל: בש"פ 4571/19 ואקנין נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (14.7.2019); בש"פ 4463/19 פלונת נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (1.7.2019)). בהתאם, הרשות לערעור תינתן רק במקרים חריגים שבהם מתעורר שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית; ואז כאשר מתקיימות נסיבות פרטניות ייחודיות המצדיקות התערבות, דוגמת פגיעה לא מידתית בזכויות הנאשם או אימתן משקל לראויל שלום הציבור ולבטחונו (בש"פ 4497/19 אלמליח נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.7.2019)). עניינו של המבקש אינו נמנה עם מקרים אלה. ויודגש כי הלכה זו כוחה יפה גם במקרים שבהם ערכאת הערעור הראשונה התערבה בהחלטתה של הערכאה הדיונית, כבמקרה דנן (בש"פ 8665/19 אלסעדיין נ' מדינת ישראל (30.12.2019); בש"פ 5094/19 אוחיון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (29.7.2019)). די בכך כדי לדחות את הבקשה.

למעלה מן הצורך ולגופו של עניין יאמר, כי לא ניתן להתעלם ממידת המסוכנות הנשקפת מן המבקש. על כך מלמדות נסיבות המקרה: ביצוע לכאורה של המעשים המיוחסים לו בהיותה של המתלוננת בהיריון, "הנחישות והאובססיות" של המבקש שעליה עמד בית משפט השלום, והפרת תנאי השחרור בסמיכות רבה לשחרור ומתחנת המשטרה – שיש בה כדי להטיל ספק רב ביכולת לתת בו אמון. מתווסף לכך עברו הפלילי, כשלחובתו 8 הרשעות; חלקן בעבירות שיש להן רלוונטיות להליך התלוי ועומד כגון הפרת הוראה חוקית ועבירות איומים ואלימות, לרבות תקיפת בת זוג. מסוכנותו של המבקש קיבלה ביטוי גם בתסקיר שירות המבחן, שהתרשם כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות עוברת חוק בתחום האלימות הזוגית, ויוזכר שלא בא בהמלצה לשחררו לחלופת המעצר שהוצעה. עוד יודגש כי בהינתן מכלול הנסיבות שתוארו מעלה, נראה כי יש בסיס לקביעת בית המשפט המחוזי שלפיה בשקלול כלל הגורמים אין ליתן בשלב זה משקל משמעותי לקושי הראייתי שאליו נדרש בית משפט השלום בעניין האישום הראשון.

7. סוף דבר, אינני סבורה כי נפל פגם בהחלטת בית המשפט המחוזי ובקשת רשות הערעור נדחתה. עם זאת וכפי שצוין בית המשפט המחוזי, ככל שיהא בידי המבקש להציע חלופה שתיתן מענה הולם למסוכנות ויכול שיהיה בכך משום שינוי נסיבות שיצדיק עיון מחדש בהחלטה שלא לאשר חלופת מעצר.

ניתנה היום, ה' בטבת התש"ף (2.1.2020).

ש ו פ ט ת
